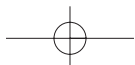

BARNA T. ATTILA

Nyírségi ősz

*Kocsma előtt lovak
fejüket lehajtva
örök-megadón
várnak
Bent
mogorva-borostás férfiak
torkukat kaparja
füst és átok
zsebükben kutatnak
maradék remény után
Köpi a tréfát
csizmás suhancok
csaposlány vibog
Asztalok közt nóta tántorog
A küszöbön
komoly parasztok
kísértete
az este
Temetőben ábítat lobog
Jönnek
szúrós szemű öregasszonyok
vékony ajkukon
töpreng az
imádság
A sötét úton
barangszó botorkál
Nyomában
elkáromkodja magát
a csönd*

Arcra borulva

*Arcra borulva
hever a táj
Lebeletem
néma robbanás
Összébb húzom
magányomat
Léptem alatt
a nyár
jajduló
szilánkjai
A fákon át
kacéran int
nyújtózik a köd
Meztelen
combja közé
fúrom fejem*

Tél előtt

*Károg a táj
Földön vonagló sugarak
utolsó izzanak
Sziszegve emeli fejét az út
A tarlón
sárga szél szalad*